

Vladimir Devidé (1925-2010.)

O JEDNOM HAIKU LJUBOMIRA DRAGOVIĆA

Već prva zbirka haiku pjesama „Daš zemlje“ Ljubomira Dragovića, objavljena u Šibeniku 1983. Godine, dakle, prije više od dvadeset godina, pokazala je kako je Ljubomir zreli haiku pjesnik: niz trostih iz te zbirke nesumnjivo je od trajne, antologijske vrijednosti. Osvrnuo bih se na sljedeći:

Cvećarnica.
Osmijeh prodavačice
na laticama cvijeća.

Osmijeh prodavačice nije samo na njezinim usnama: onaj koji ga je vidio u osjetio, tko je doživio taj osmijeh, morao ga je „ekstrapolirati“ preko čitave njezove okoline. Taj je osmijeh subjekt doživljaja koji prožima sve oko sebe. Odražava se i zrcali i na cvijeću što ga prodavačica nudi, pa latice cvjetova nose poruku osmijeha prodavačice. Pa ako o tome dalje i dublje razmislimo, možda nije samo osmijeh prodavačice prešao na latice cvijeća, nego i obratno: možda su

bijele i crvene latice satkale osmijeh koji se uzvio do usana i bisernih zubi prodavačice.

Odlika je istinskog haiku da čitatelju ne daje kategorički kruto uokvirenu sliku kojoj se više nema što dodati, već mu pruža majstorsku kroki skicu koja će ga potaknuti na doživljavanje svega onoga što je u haiku – možda i nehotice – pjesnik „uspavao“.

Objavljeno u zbirci Ljubomira Dragovića *Uska staza / A Narrow Road*.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NE KOPIRATI